

længe i disse Forhold og set, hvorledes Folk komme til at lide mange Aar, efterat de have deltaget i de to Krige, vi have haft i denne Minnefealder, lide hver paa sin Maade, maa dog Alle, der have stiftet Besjendtskab med disse Forhold, komme til den Erkjendelse, at der kan tilkomme ikke faa af dem, der ikke strengt taget kunne henføres under Invaliderne, Forsørgelse af Staten. Naar man nu erkjender, at den nuværende Invalidelov ikke er tilstrækkelig, at den i alt Fald trænger til et Tillæg, til en Omarbejdelse, — det forekommer mig, at det til en vis Grad laa i det Foredrag, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds holdt. — saa forekommer det mig ogsaa, at vi bør tage Hensyn til det Tilbud, der er gjort os fra et privat Selskab om, saavidt det formaar, at raade Bod paa, hvad Staten hidtil har forsvømt, saa meget mere, som Staten ikke taber en Øre derved; saaledes betragter jeg det nu. Det nytter ikke, at man siger: jo, Staten taber Penge, thi hvis Selskabet ikke blev oprettet, saa faar den ingen Penge. Man taber jo ikke Noget, man giver ganske vist en Begunstigelse, idet man undlader at tage de Penge flere ind i Statskassen, som man ellers tager fra andre Selskaber. Det er rigtigt, men videre kan man ikke komme. Jeg siger imidlertid, at det forekommer mig, at man saa nok kunde være lidt velvillig stemt overfor Selskabet, og derfor tilraader jeg indstændig at følge Mindretallet og gaa ind paa at henvise Andragendet til Finantsministeren. Jeg siger til Slutning, at man, efter hvad vi have hørt fra den høitærede Finantsminister, ikke behøver at være nogen Frygt, thi jeg er vis paa, at, selv om man henviser Andragendet til Finantsministeren, er Selskabet dog ikke sikker paa at faae denne Begunstigelse. Det laa udtrykkelig i den høitærede Finantsministers Foredrag. De, der altsaa nødig ville se, at det sker, kunne være saa meget mere betryggede, thi sker det, har den høitærede Finantsminister sagt, at det først vil være efter den grundigste Overveielse, og naar det er vist, hvad forlanger man saa mere. Hvis de Par Ord, jeg her har sagt, skulde bevirke, at Nogle af dem, der ikke havde tænkt at stemme for Henvisningen, dog ville gjøre det, er mit Hensigt naaet, og jeg vil være glad derved. Det er min oprigtige Mening, at vi bør støtte dette Andragende, og vi ville da senere faae at se, om ikke de danske Vaabenbrødre paa dette Omraade ville vise en Iver for at komme værdige Trængende til Hjælp, der er ligesaa paaføjnelsesværdig som den, de have vist ved at røgte det Hverv, de hidtil have haft til Opgave.

Bojsen: Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem, der nu fatte sig. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Cavenius) har ganske vist Ret i, Folkethinget har Lov til at være inkonsekvent, og ogsaa ofte er

det, men jeg kan dog ikke tro det muligt, at Folkethinget nu i den Grad skulde bryde med sin principielle Opfattelse af dette Forhold, at det skulde anbefale dette Andragende, som her foreligger. Jeg maa sige, jeg er ganske enig med den ærede Formand for Udvalget (Verg) i, at det i alt Fald for Medlemmerne af Finantsudvalget maatte være en stor Overraskelse, at der overhovedet blev givet Lov til Dprettskelsen af et saadant nyt Lotteri efter de Forhandlinger, der derom vare førte i Udvalget, og jeg ser paa ingen Maade, at det Diemed, som dette Lotteri har sat sig, og ikke heller det Diemed, det fremtidig agter at søie til sit oprindelige Diemed, Hensynet til Invaliderne, paa nogen Maade berettiger til at foretrække det fremfor de andre. Det har været en ofte udtalt Sætning, at det er forargeligt, at man skal finde sig i meget ofte at se Invalider vandre om paa Gader og Stræder og ernære sig ved at spille paa Brevkasse, men jeg vilde finde det meget mindre spimmeligt, om Staten vilde overdrage sin Pligt til at forsørge Invaliderne til et privat Lotteri. Det forekommer mig at være den usømmeligste Afgjørelse af denne Sag, som man vel kan finde. Jeg vil til det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjer) sige, at det ikke er Vaabenbrødrene, vi her staa lige overfor, det er ikke som Medlemmer af Vaabenbrøderselskabet, de søge om denne Bevilling. Det ærede Medlem maa først og fremmest erindre, at det er en privat Komite (Kjer: Det er Medlemmer af Selskabet!), ja vel, men det er ikke det danske Vaabenbrøderselskab som saadant, der søger om denne Bevilling, det er ikke engang Bestyrelsen, men en privat Komite, ganske vist Medlemmer af de danske Vaabenbrødre, men dog en privat Komite, der har sat sig dette Formaal. Nu er Spørgsmaalet: Hvorvidt er overhovedet denne Komite, en saaledes dannet Forening, istand til at løse den Opgave, den har sat sig (Kjer: Det kunne vi faae at se), ja, men det skal sandelig ses, førend der er Tale om at give noget Tilskud, vi have jo ikke den fjerneste Garanti for, at det Tilskud, der søges opnaaet af Statskassen, kommer dette Formaal til Gode, ikke den fjerneste Garanti. Der søges et Tilskud af Statskassen, der kan ikke være Spørgsmaal om Andet, end at det er et ligefremt Tilskud af Statskassen, thi Uffald paa en Indtagt i Statskassen eller en Udbetaling af denne kommer ud paa Et —, men dette Tilskud, der bestaar i en Stempelfrihed, kan meget let sluges af Foreningens øvrige Afgifter. Under den Konkurrence, der hersker imellem de forskjellige private Lotterier, der søge at overbyde eller maasse rettere understryde hinanden i urimelige Vilkaar for Spillerne, have vi ikke overfor dette Selskab den fjerneste Garanti for, at ikke de maakte 20—30,000 Kr., som denne Forening vil hjælpes med, gaa fuldstændig tabt, forsvinde og slet ikke komme det Formaal til Gode, som man